

Gyvuliniai ar augaliniai priedai

Musės lervos, kapoti sliekai, kukurūzų grūdai – dedami tik persijojus jauką per sietelį. Jokiu būdu ne anksčiau. Labai sunku jauke išmaišyti uodo trūklio lervas, nes jos sulimpa, be to, lengvai susitraiško. Todėl kai kurie jaukinimo specialistai, prieš dedami uodo trūklio lervas į jauką, jas apvolioja sausu maltu moliu ar durpėmis tokiu santykiu – viena dalis molio ir trys dalys lervų. Kai kurios firmos gamina tiek smulkintą molį, tiek durpes, abi šios medžiagos yra skirtos uodo trūklio lervoms apvolioti. Iš bėdos lervas galima apibarstyti sausu smėliu, kuris taip pat palengvina jų maišymą jauke.

Uodo trūklio lervos į jauką paprastai dedamos prieš pat formuojant jauko rutulius. Tai delikatus masalas ir su juo reikia elgtis atsargiai. Musės lervas galima dėti kur kas anksčiau, jos jauke gali išbūti ilgą laiką. Be to, pačios musės lervos prisigeria jauko kvapo ir tampa efektyvesnės ir žuviai įdomesnės. Musės lervos yra pakankamai judrios.

Didžiosios lenda giliau, indo dugno link, o mažosios, kurias anglai vadina “pink”, koncentruojasi paviršiuje. Todėl prieš formuojant jauko rutulius vėl reikia išmaišyti visą jauką.

Jauko rutuliai gali būti įvairaus dydžio. Patys mažiausi būna graikinio riešuto dydžio. Paprastai tokie rutuliai į jaukinimo vietą sviedžiami laidyne. Pačiais didžiausiais – padoraus greipfruto dydžio – dažniausiai jaukinama upėje, kur pakankamai stipri srovė. Be abejo, toks jauko rutulys užmetamas ranka. Rutulio forma nebūtinai turi būti apskrita. Pavyzdžiui, upėse arba ežere, jaukinant ant stačių šlaitų, jauko rutulį patartina suploti, padaryti panašų į diską, kad jis taip lengvai ridentųsi dugnu.

Parenkant jauko sudedamąsias dalis ar dedant į jaukus priedų, galima pagaminti įvairių mišinių, kurie veiktų labai skirtingai. Tiksliai suskirstyti įvairius jaukus į grupes labai sunku. Nėra ir stebuklingų jaukų receptų, kurie visada garantuotų sėkmę. Nėra ir universalių jaukų, tinkančių bet kokiomis žūklės sąlygomis.

Daug nesigilindami į kulinarines jų gamybos subtilybes, pabandykime pasižiūrėti, kokie yra jaukų tipai ir kokias savybes jaukui suteikia vienos ar kitos medžiagos.

Paviršiniai jaukai

Jau pats šių jaukų pavadinimas rodo, kad jauko paskirtis – vilioti sekliose vietose netoli vandens paviršiaus besimaitinančias žuvis. Tokio jauko rutulys, atsitrenkęs į vandens paviršių, iš karto suyra, vandenyje atsiranda jauko debesėlis, kuris išsilaiko tam tikrą laiką.

Kuo šis laikas ilgesni, tuo jaukas geresnis. Amžinai vandenyje plūduriuojančio jauko debesėlio nebūna. Vienas jauko daleles išnešioja vanduo, kitos po truputį leidžiasi į dugną. Jauko debesėlis ilgiau laikosi vandens paviršiuje, kuo lengvesnės ir smulkesnės jo komponentų dalelės.

Labai gera paviršinių jaukų sudėtinė dalis yra maltos aliejinių augalų sėklos. Nors jos ne visada būna labai smulkios, tačiau yra lengvos, turi daug riebalų ir net neskęsta, o kyla į paviršių.

Klijuojamųjų medžiagų paviršiniuose jaukuose turi būti kuo mažiau. Gera sulipęs, tankus jauko rutulys niekada nesuyra atsimušęs į vandens paviršių. Be abejo, būna, kad toks jauko rutulys iš karto suskyla į kelias dalis, tačiau šios dalys labai greitai leidžiasi į dugną, ir tokio jauko paviršiniu nepavadinsi. Gero paviršinio jauko rutulys, tik atsitrenkęs į vandens paviršių, visiškai suyra. Daugelis specialistų teigia, kad net iš garso galima atskirti, ar rutulys yra paviršinys ar leidžiasi gilyn.

Paviršinio jauko rutuliais labai sunku jaukinti tolimesiais atstumais, nes jie dažnai suyra dar skriedami ore. Toks jaukinimas yra niekam tikęs, nes jaukas išbarstomas labai dideliame vandens paviršiaus plote. Norint, kad jaukas skrisdamas nesuirėtų, į jį reikia įdėti daugiau klijuojamųjų medžiagų.

Paviršinių jaukų bazę sudaro tokie komponentai kaip kukurūzų miltai, tarkuotas batonas, biskvitas, sojos miltai, malti sėmenys. Dažnai į tokius jaukus dedama kakavos ar pieno miltelių. Tačiau abi šios sudedamosios dalys klijuoja jauką, todėl jų turėtų būti nedaug.